

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6088/2025-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužiteljice Slobodanke Omrčanin iz Vinkovca, Sigetska Ulica 33, OIB: 71082607556, koju zastupa punomoćnik Bruno Petrovčić, odvjetnik u Koprivnici, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 20. svibnja 2025., u punomoćnika tužitelja Brune Petrovčića - odvjetnika i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 198-50-4036153 sklopljenog dana 16.4.2007. godine između tužiteljice Slobodanke Omrčanin, Sigetska ulica 33, Vinkovci, OIB: 71082607556 i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 u dijelu koji glasi:
„3,30% (slovima: tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 da tužiteljici Slobodanki Omrčanin, Sigetska ulica 33, Vinkovci, OIB: 71082607556 isplati iznos od 421,71 eur sa zateznim kamatama tekućim od 18. travnja 2007. do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za

posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Odbija se kao djelomično neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 198-50-4036153 sklopljenog dana 16.4.2007. godine između tužiteljice SLOBODANKE OMRČANIN, Sigetska ulica 33, Vinkovci, OIB: 71082607556 i tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 u dijelu koji glasi: „kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela.“

IV Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535 naknaditi tužiteljici Slobodanki Omrčanin, Sigetska ulica 33, Vinkovci, OIB: 71082607556 trošak parničnog postupka u iznosu od 724,54 eur sa zateznim kamatama od 18. lipnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sa tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 198-50-4036153 dana 16. travnja 2007. kojim joj je odobren i isplaćen kredit u iznosu od 21.463,33 CHF protuvrijednost u kunama, obračunato po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita, da je ugovorena obročna otplata kroz 84 mjeseca i u jednakim mjesečnim anuitetima, a kredit je vraćen u cijelosti, da je tuženik tužiteljici dana 18. travnja 2007. godine naplatio jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 708,28 CHF, a što je obračunato po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan isplate iznosilo 3.177,43 tadašnjih kuna, odnosno, prema fiksnom tečaju konverzije 421,71 eur, sve u skladu s čl. 3. predmetnog Ugovora o kreditu u kojem stoji da tuženik takvu jednokratnu naknadu naplaćuje u visini od 3,30% od iznosa kredita. Tužiteljica navodi da nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog tipskog ugovora, da tuženik prije i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao o odredbi iz čl. 3. Ugovora, već je tužiteljica bila stavljena u poziciju „uzmi ili ostavi“, da tuženik tužiteljici nije prezentirao koje ona to točno troškove ima u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi tužiteljica iste morala nadoknaditi, niti joj je objasnio strukturu tih troškova i zašto bi iznos te naknade bio u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se odobrava, da u ugovoru nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati sporna naknada, a nije precizirano ni da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili u neki treći dan. Tužiteljica navodi da je tom odredbom suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te da takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita-potrošača kao jedne, slabije ugovorne strane u odnosu na banku-trgovca kao

druge, jače ugovorne strane, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, između ostalog, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu zabrane zloupotrebe prava. Tužiteljica navodi da je tuženik ugovaranjem opisane nepoštene ugovorne odredbe stekao bez osnove nepripadajući novčani iznos od 421,71 eur koji tužiteljica ovom tužbom stoga potražuje. Slijedom navedenog tužiteljica predlaže utvrditi da je ništetna odredba čl. 3. predmetnog ugovora o kreditu, naložiti tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 421,71 eur sa zateznim kamatama od 18. travnja 2007. do isplate te naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik nije podnio odgovor na tužbu.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o kreditu broj 198-50-4036153 od 16. travnja 2007. (list 5-12 spisa), Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu br. 198-50-4036153 (list 13-14 spisa), otplatni plan (list 15-21 spisa).

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu broj 198-50-4036153 od 16. travnja 2007. te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenog na temelju odredbe o naknadi.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 198-50-4036153 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnika kredita dana 16. travnja 2007. u kunskoj protuvrijednosti 21.463,33 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja (čl.1.), s namjenom za kupnju novih vozila (čl.6.) te da je odredbom čl. 3. ugovorena naknada 3,30% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita, kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela.

7. U odnosu na svojstvo potrošača tužiteljice valja istaknuti da tuženik nije podnio odgovor na tužbu odnosno nije osporio to svojstvo tužiteljici, ali i da iz ugovora o kreditu proizlazi da je tužiteljica kao korisnik kredita imala status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom je predmetni ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba u svrhe koje nisu namijenjene njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

8.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

8.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo

smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

9. Iz dijela sporne odredbe čl. 3. ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti naknadu, jednokratnu, koja je ugovorena 3,30% od iznosa kredita, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

9.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u Ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno određiva.

9.2. Tuženik u ovom postupku nije podnio odgovor na tužbu odnosno nije dokazao da je odredba čl. 3. predmetnog ugovora u navedenom dijelu određena odnosno određiva, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovaralo o tom dijelu sporne odredbe. Nadalje, iz Ugovora o kreditu proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

9.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornog dijela odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužiteljica, kao potrošač, dovedena u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužiteljica mogla znati samo da je dužna platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogla ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužna naknadu platiti. Valja napomenuti da tužiteljica kao potrošač na temelju općih akata tuženika nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade.

9.4. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužiteljici kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbi nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužiteljici.

9.5. S obzirom na utvrđeno, tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljicom u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o navedenom dijelu sporne odredbe i da ju je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo

imati na visinu njezine obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenito i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužiteljici nerazumljiva.

Dakle, tužiteljici su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za nju iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužiteljica samo općenito znala da je dužna platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao korisnika kredita.

10. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporna odredba čl. 3. ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovoreno plaćanje jednokratne naknade prilikom prvog korištenja kredita nije određena niti određiva to je ista u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništava u tom dijelu. Nadalje, utvrđeno je da je sporna odredba u tom dijelu prouzročila i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužiteljice kao potrošača te je kao takva nepoštena, a time i ništava i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

11. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe iz čl. 3. ugovora o kreditu, kako je to navedeno u točki I izreke presude, valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I izreke presude.

12. U odnosu na zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnim dijela odredbe čl. 3. ugovora o kreditu broj 198-50-4036153 od 16. travnja 2007. kojim je ugovoreno plaćanje troška prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela valja istaknuti da je prema stavu suda odredba čl. 3. ugovora o kreditu u tom dijelu jasna i razumljiva te da se ne radi o troškovima banke već troškovima nadležnog tijela kod kojeg se vrši upis prijenosa prava vlasništva pa banka nije mogla upoznati tužiteljicu s parametrima o kojima ovisi iznos tih troškova te o posljedicama istog. Stoga, prema mišljenju suda odredba čl. 3. predmetnog ugovora o kreditu u tom dijelu ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao korisnika kredita.

12.1. Slijedom navedenog valjalo je tužbeni zahtjev u tom dijelu odbiti kao neosnovan te odlučiti kao u točki III izreke presude.

13. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da visina plaćene naknade i datum uplate iste tuženik nije osporio.

14. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužiteljici vratiti sve što je stekao temeljem djelomično ništete odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznom kamatom od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

14.1. Stoga je tužbeni zahtjev u dijelu radi isplate valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužiteljici iznos od 421,71 eur sa zateznim kamata od 18. travnja 2007. do isplate radi čega je odlučeno kao u točki II izreke presude.

15. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a, a obzirom tužiteljica nije uspjela u razmjerno neznatnom dijelu zahtjeva radi kojeg dijela nisu nastali posebni troškovi, i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

15.1 Tužiteljici je trošak postupka odmjeran prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za zastupanje na ročištu dana 20. svibnja 2026. u iznosu od 200,00 eur (tbr.9.tč.1.OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eur (tbr.9.tč.3. OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi ukupno 625,00 eur.

Tužiteljici je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 33,18 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u zahtijevanom iznosu od 66,36,00 eur.

Slijedom navedenog tužiteljici je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 724,54 eur.

15.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

15.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV izreke presude.

U Zagrebu, 18. lipnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu u iznosu od 140,00 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-30889-9a3a2**

Kontrolni broj: **0759f-1c904-b2d3f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.